

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kővári Béla Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt felperesnek a Balla és Gelányi Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt alperes ellen 15.668.069 forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. június 9-én kelt 7.G.40.957/2014/34. számú ítélete ellen a felperes és az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános fellebbezési tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest és az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessenek meg személyenként 578.700 (ötszázhetvennyolcezer-hétszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket. A peres felek egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint 2009. október 26. napján a felperes munkavállalója,.... és az alperes ügyvezetője raktárbérleti szerződést kötött.

A felek közt a tárgyalások a Kft. ügyvezetője közvetítésével kezdődtek, az alperes képviselőjében a megállapodás részleteit tárgyalta meg.....,a szerződést az abban szereplő időponttól eltérő későbbi időpontban írta alá. A szerződés aláírását megelőzően a felperes cégkivonatát beszerezte,..... pedig igazolta, hogy a felperes debreceni szervezeti egységének a vezetője.

A szerződés szerint alperes, mint bérbeadó kötelezettséget vállalt arra, hogy 2009. október 27-től a szerződésben rögzített raktározási díj ellenében a telephelyre beérkező szállítmányokat betárolja, elhelyezi. A felperes vállalta, hogy a havonta kiállított és a..... küldött számlákat határidőre kiegyenlíti. A felperesi munkavállaló aláírása fölött a felperesi Kft. pecsétje szerepelt.

A felperesi munkavállaló a szerződést aláírta és a felperesi Kft."..... pecsétjével látta el a szerződést. A perbeli időszakban a felperes székhelyevolt, a felperes képviselőjére önálló képviselői joggal ügyvezető igazgató volt jogosult, együttes képviselői joggal rendelkezett meghatalmazott munkavállalók.

A felperes egyik bejegyzett fióktelepe a volt, melynek egységvezetője a szerződéskötéskor volt. A 2007. október 16-án megkötött munkaszerződés szerint a felperes..... a debreceni Áruház egységvezetőjeként alkalmazta, a cégjegyzékbe bejegyzett képviselői cégjegyzési joga nem volt, munkaköri leírása szerint feladatát képezte egyebek mellett az áruház áruforgalmi igényének megfelelő árumennyiség biztosítása, utánrendelések kiadása, a beszállítások ütemezése, a szállítók értékelése, osztályvezetők megrendelési munkáinak ellenőrzése, a megrendelésekre vonatkozó vállalati szabályzat betartása.

Az alperes a raktárba érkezett szállítmányokat betárolta, a raktározásról a felperes részére a címre számlákat állított ki, majd felperes a számlákat megkifogásolta, ezt követően az alperes 2010. február 28-i keltezéssel a felperes székhelycímét jelölve meg, a korábbi számlákat stornózta és kiállította a 000498 sorszámú 592.195 forint összegű, a 000500 sorszámú 574.275 forint összegű, a 000502 számú 181.250 forint összegű, a 000504 sorszámú 549.688 forint összegű, a 000506 sorszámú 2.790.396 forint összegű, a 000508 számú 4.796.200 forint összegű, a 000046 sorszámú 4.850.880 forint összegű számlát, összesen 14.334.884 forint értékben.

A felperes a számlák ellenértékét esedékességkor nem fizette meg. A felperes képviselőjébenfelperesi pénzügyi vezető kérésére 2010. év elején - azt követően, hogy a.....Kft.-től a felperes egy számlát kapott faxon - a raktárat megtekintették, meggyőződtek a bútorok betárolásáról, megállapították, hogy ott becsomagolt bútorok vannak.

Az alperes 2010. február 9-án levélben tájékoztatta a felperest, hogy a részére érkezett bútorok szállítóleveleit vette át személyesen, a kiállított számlák egy részét szintén, egyes számlákat pedig Debrecenbe postázta.

A felperes 2010. február 10-én feljelentést tett csalás büntette és magánokirathamisítás vétsége miatt ismeretlen tettes ellen a Debreceni Városi Rendőrkapitányságon arra hivatkozva, hogy a perbeli szerződést, illetve a Kft.-vel a 2009. szeptember 8-i szállítási keretszerződést nem kötötte meg, ezekről nem volt tudomása. A büntetőeljárás során az alperes által raktározott áru lefoglalásra került, majd azt a Kft. részére kiadták. Az alperestől bérelt raktárban a Kft. tulajdonát képező bútorok voltak.

Az alperes 2010. április 12-én felperessel szemben felszámolási kérelmet nyújtott be 14.334.884 forint nem vitatott tartozásra hivatkozva.

A Fővárosi Bíróság a 13.Fpk.01-2010-004220/7. számú végzésével 2010. október 5-én elrendelte a felperes felszámolását. A felperes 14.334.884 forint tőkét és 1.333.185 forint késedelmi kamatot (jogfenntartással) megfizetett az alperesnek, mint el nem ismert követelést. A Fővárosi Bíróság a 13.Fpk.01-2010-004220/19. számú, 2010. december 14-én kelt végzésével a korábbi 7. sorszámú végzését hatályon kívül helyezve a felszámolási eljárást megszüntette.

A felperes kereseti kérelmet nyújtott be az alperes ellen, melyet a Pest Megyei Bíróság 3.G.40.217/2011/6. sorszámú ítéletével elutasított, s kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 900.000 forint kereseti illetéket és az alperesnek 450.000 forint perköltséget. A Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.016/2012/4. számú végzésével az ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította, a peres felek másodfokú perköltségét 200.000 forint + áfa - 200.000 forint + áfa összegben, a felperes által le nem rótt fellebbezési illeték összegét 860.100 forintban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a 2013. november 14-én kelt 3.G.40.267/2012/15. számú ítéletével kötelezte az alperest 7.834.034 forint tőke és ezen összeg kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.101/2014/9. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította, a peres felek másodfokú perköltségét 200.000 forint + áfa - 200.000 forint + áfa összegben állapította meg.

A felperes a megismételt eljárásban véglegesített kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy a 2009. október 26-ai keltű bérleti szerződés nem jött létre, kérte alperest jogalap nélküli gazdagodás címén kötelezni 15.668.069 forint megfizetésére, és ezen összegből 14.334.884 forint után 2010. október 6-tól, 1.333.185 forint után 2010. december 7-től a kifizetésig járó, a Ptk. 301/A.§-a szerinti késedelmi kamat, valamint a perköltség megfizetésére.

..... eljárása körében előadta, ő a Gt. 29.§ (3) bekezdése szerinti képviseleti joggal nem rendelkezett, a szerződéskötésre felhatalmazása sem volt, a raktárbérleti szerződés kötése nem volt jogosult, álképviselőnek minősül, a csatolt vezérigazgatói utasítás szerint sem volt aláírási jogosultsága a szerződésben meghatározott értékű szolgáltatás megrendelésére, utóbb a felperes a szerződés megkötését nem hagyta jóvá. a Gt. képviseleti jogra vonatkozó szabályait megsértette, alperesi telephelyen rosszhiszeműen, bűncselekményt megvalósítva írta alá a szerződést, sem a Ptk. 30.§ (2) bekezdése szerint, sem a Ptk. 220.§ (1) bekezdése alapján sem tekinthető képviselőnek, munkaszerződését meghaladóan, nem a szervezeti egység rendeltetésszerű működése körében járt el. A konyhai és egyéb bútorok raktározása ugyanis nem tartozik ebbe a körbe, a közel 300 millió forint értékű áru raktározása nem minősül szokásos szerződésnek, nem a Ptk., hanem a Gt. képviseletre vonatkozó szabályai az irányadók.

Utalt arra, a részére közvetlenül küldött számlákat visszatartotta, arról csupán 2010. februárjában szerzett tudomást, ezt követően haladéktalanul feljelentést tett, akarathiány, illetve a képviseletre vonatkozó szabályok megsértése miatt a bérleti szerződés létre nem jöttnek tekintendő. Ebben a körben eseti döntésekre hivatkozott. Az alperesnek nincs jogcíme sem bérleti díjra, sem kamataira, így a részére megfizetett összeget köteles visszafizetni, jogalap nélkül gazdagodott, alperesi követelést csak a felszámolás elkerülése érdekében fizette meg.

Vitatta az alperes beszámítási kifogásának jogalapját, valamint a Ptk. 348.§ (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősségét, mert nem a munkaviszonyával összefüggésben okozott kárt, a perbeli szerződéskötésre nem volt jogosult, a felperesi egység rendeltetésszerű működését meghaladó volt a szerződés. Az alperes nem vizsgáltaszerződéskötési jogosultságát, ez vezetett az esetleges kárához. Nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének sem, amikor észlelte, hogy a havonta kiállított számláit senki nem fizette meg, de a szerződést nem mondta fel. Az alperes felróhatóan járt el, cégjegyzési jogosultságáról a közhiteles cégnyilvántartás adataiból nem győződött meg, a kára bekövetkeztében közrehatott.

Az alperes a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását kérte. Hivatkozott a szerződés érvényes létrejöttére, azzal, a felperes munkavállalójaként a Ptk. 30.§ § (2) bekezdése szerint szervezeti egység vezetőjeként jogszerűen járt el, nem álképviselőként, a munkaszerződésből kitűnik, egységvezetőként jogosult volt megrendelésekre, beszállítások ütemezésére, eltérő rendelkezést ettől a felperes alapító okirata sem tartalmaz. Eltérő alapszabályi rendelkezés hiányában a belső utasítás nem vehető figyelembe, a jogvita a Ptk. alapján ítélandó meg, ha mégis álképviselőnek minősülne.

Utalt arra, a felperes csupán a cégnév elírása tekintetében kifogásolta meg a számlákat, a megfelelő adatokkal és címre kiállított számlákat kifogás nélkül befogadta, azokat a fizetési felszólításig nem vitatta, utóbb az ellenértéküket megfizette, a Ptk. 221.§ (1) bekezdése folytán a szerződés jóváhagyottnak tekintendő, a felperes ráutaló magatartással elfogadtaeljárását. A felperes az ügyletkötésről való tudomásszerzést követően kiküldte a raktárhoz két alkalmazottját, akik felmérték a raktározott árukat, jelentést is tettek, egyébként másokkal is kötött a felperes képviseletében különböző bérleti szerződéseket, melyeket a felperes nem kifogásolt és teljesített is. A raktározás beletartozott a felperes rendeltetésszerű működési körébe.

Az alperes beszámítási kifogást terjesztett elő kártérítés címén a Ptk. 348.§ (1) bekezdésére hivatkozva, a kereset elutasítását kérve, azzal, a kereseti kérelemben megjelölt összegű kára keletkezett, melyet okozott, aki munkakörét kihasználva, munkaviszonyával összefüggésben a felperes alkalmazottjaként követte el a károkozó magatartást, melyért a felperes helytállni köteles. A szerződés folytán felmerült tényleges kárból, azaz az általa a bérbeadójának kifizetett összegből és a szerződés létre nem jötte miatti elmaradt haszonból származik a kára. A szerződésben vállalt kötelezettségét teljesítette, a bútorokat betárolta a raktárba, maga is bérelte a raktárhelyiséget, a bérleti díjat ki kellett a bérbeadó részére fizetnie.

A Ptk. 355.§ (4) bekezdésére hivatkozott, s arra, a kár összegét a felperes elismerte, az az általa leszámlázott összegekből áll. Kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, nem volt olyan kötelezettsége, hogy a szerződést azonnali hatállyal felmondja nemteljesítés esetén....., mint a felperes debreceni regionális egységének vezetője jelent meg, magát cégbélyegzővel, névkártyával igazolta, tehát az sem igaz, hogy ne vizsgálta volna a szerződéskötési jogosultságát.

Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta meg a felperesnél regionális készletgazdálkodási menedzserként dolgozó.....a felperes pénzügyi vezetőjét,....., felperes alkalmazottját ésraktárakat üzemeltetett.

A megismételt új eljárásban tanúként hallgatta meg A Debreceni Járásbíróság, mint megkeresett bíróság hallgatta meg

Az elsőfokú bíróság a 2016. június 9-én kelt 7.G.40.957/2014/34. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.834.034 forint tőkét, ezen összegből 7.167.442 forint után 2010. október 6-tól, míg 666.592 forint után 2010. december 7-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 860.100 forint feljegyzett eljárási illetéket, alperest ugyanezen összeg államnak történő megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság a szerződés létre nem jötte körében a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 2.§, 9.§, 21.§, 29.§ és 32.§-ai, továbbá az 1959. évi IV. törvény (régí Ptk.) 28.§, 30.§, 205.§, 219.§, 221.§, 222.§-ai ismertetése után kifejtette, elsődlegesen azt kellett vizsgálni, hogy, mint felperesi munkavállaló a 2006. október 26-i bérleti szerződés megkötésekor rendelkezett-e olyan képviseleti joggal, mely feljogosította a perbeli szerződés kötésére. Ebben a körben utalt arra, ő mint a felperes debreceni szervezeti egységének vezetője a Ptk. 30.§ (2) bekezdése szerint a felperes létesítő okirata eltérő rendelkezése hiányában, a szervezeti egység rendeltetésszerű működése által meghatározott körben rendelkezett képviseleti joggal, az ezt meghaladó körre azonban nem, korlátlan cégjegyzési jog nem illette meg. A felperes tevékenységi körébe tartozott az irodabútor nagykereskedelem, bútor kiskereskedelem is, ezért a perbeli szerződés tárgyát képező termékek beszerzése a felperes tevékenységi körébe tartozott. A felperes által csatolt belső utasítások nem relevánsak, mert ezen információkkal alperes nyilvánvalóan nem rendelkezett. A szerződés megkötése azonban nem tekinthető a felperes szervezeti egysége rendeltetésszerű működése körébe tartozó ügyletnek, neki az áruházzvezetési feladatot úgy kellett ellátnia, hogy adott forgalomhoz igazodjon az árumennyiség és nem olyan mennyiségű, értékű árut kellett volna biztosítania, mint amit ténylegesen biztosított, méghozzá külön jelentős alapterületű raktárt kellett hozzá bérelni.tanúk egyező előadása volt, hogy ilyen szerződés megkötésére nem volt jogosítványa, ő a fióktelep rendeltetésszerű működését meghaladó körben járt el, az általa kötött ügyletet nem lehet a szervezeti egység rendeltetésszerű működési körébe tartozónak tekinteni még akkor sem, ha ő fióktelepvezető. Ezért mivel a felperesi bérleti szerződést nem hagyta jóvá, s a bérleti díjat is csak a vele szemben elrendelt felszámolás megakadályozása érdekében fizette meg, majd büntetőfeljelentést tett a

jogügyletről történt tudomásszerzést követően és alperessel szemben pert indított, vitatta a követelést, így a szerződés létrejöttét nem lehetett megállapítani. Alperes ügyvezetője a felpereshez írt levelében maga is arra hivatkozott, a számlákat nem a felperesi székhelyre küldték meg, az a körülmény, hogy a felszámolást megelőző fizetési felszólításig kifejezetten nem kifogásolta a számlákat a felperes, ez nem tekinthető a szerződés jóváhagyásának. tanúvallomása alapján volt olyan által kötött szerződés, melyet a felperes utólag jóváhagyott, de ezt a perbelit nem, így az létre nem jönnek minősül. A szerződéskötésben és teljesítésben közreműködő személyek meghallgatása folytán sürgősségű volt a büntetőeljárás befejezésének bevétele. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2009. október 26-i raktárbérleti szerződés nem jött létre, a Pp. 123.§-a folytán mellőzte ennek rendelkező részbeni megállapítását, mivel a perben marasztalásnak van helye.

A jogalap nélküli gazdagodás körében az elsőfokú bíróság a Ptk. 360.§, 361.§, 364.§-a felhívása után utalt arra, a kifizetett bérleti díj tartozatlan követelés, azt alperes köteles visszafizetni kamataival együtt. A visszatérítési kötelezettséggel alperesnek számolnia kellett, felperes annak megfizetésekor kifejezetten vitatta a követelés jogszerűségét, pert indított, ezért arra, hogy a kapott összegtől már elesett, alappal nem hivatkozhat.

A beszámítási kifogás körében a Ptk. 348.§ és 340.§-ai felhívása után utalt arra, a felperes munkavállalója volt, akivel szemben többek közt a perbeli szerződéssel kapcsolatban kifejtett tevékenysége miatt büntetőeljárás van folyamatban. A perbeli szerződés kötése jogosítványa nem volt, károkozó magatartását munkaviszonyával összefüggésben fejtette ki, a károkozó magatartáshoz felhasználta a felperes bélyegzőjét, s munkaköréből adódó lehetőségeit. Alperesnek okozott kárért a felperes felelősséggel tartozik.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság azon felperesi álláspontot, hogy az alkalmazott csak akkor jár el a munkaviszonnyal összefüggésben, ha az adott cselekményre a munkáltató tevékenységi, működési körébe tartozó feladat elvégzése céljából, a munkáltató vélt vagy valós érdekében, munkaszerződés, munkáltatói utasítás vagy jogszabályi előírás alapján kerül sor.....kifejezetten a munkaviszonyával összefüggésben okozott kárt, munkaköre folytán volt lehetősége a károkozásra, ezért az általa okozott kárért a felperes helytállni tartozik. A felperes arra is hivatkozott, hogy szerződéskötési jogosultságát alperes nem vizsgálta, illetve nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének, amikor a számlák nem fizetése után nem mondta fel a szerződést. Tény, alperes, mint jogi személy képviselőjétől ilyen szerződéskötéskor elvárható magatartás volt, hogy a szerződést kötő személy jogosultságát ellenőrizze, különösen, ha a cégnyilvántartás adatai alapján nem volt megállapítható, hogy ő rendelkezik e képviseleti jogosultsággal. Alperes nyilatkozata szerint az aláíró személyazonosságáról meggyőződött, a névjegykártyát és a szervezeti egység pecsétjét önmagában elegendőnek tartotta a képviseleti jog igazolására. Ezzel a magatartásával alperes maga is közrehatott a kár bekövetkeztében, annak mértékét az elsőfokú bíróság 50%-ban állította meg. A felperes azon hivatkozása, hogy alperesnek a szerződést nem fizetés miatt korábban fel kellett volna mondania, nem alapos, hiszen a számlákat befogadta, érdemben nem kifogásolta, a beszámítási kifogás összességét a felperes nem vitatta, így e körben bizonyításra nem került sor. Az elsőfokú bíróság a felperes munkavállalója jogellenes magatartásával összefüggésben keletkezett kárt a kereseti kérelemben megjelölt összességben megállapítva, a kármegosztásra tekintettel 50%-ban megítélte, így a felperesi követelés 50%-a megfizetésére kötelezte az alperest. A kamatfizetésre vonatkozóan a Ptk. 301/A.§ (2) bekezdését, a perköltség viselését illetően a Pp. 81.§ (1) bekezdését hívta fel, azzal, hogy a felek felmerült költségeiket maguk viselik, a feljegyzett illetéket pedig fele-fele arányban kötelesek megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezett.

Felperes kérte az elsőfokú ítélet kereseti kérelme szerinti megváltoztatását, továbbá alperes perköltségben marasztalását. A perbeli nyilatkozatai fenntartása mellett előadta, az elsőfokú bíróság tévesen, a jogszabályok céljával ellentétesen értékelte az alkalmazotttért való felelősség szabályait, amikor kármegosztást alkalmazott. Csak azért, merta cselekmény elkövetésekor a felperes alkalmazottja volt, nem lehet felperes felelősségét megállapítani, cselekménye nincs összefüggésben a munkáltató tevékenységével. Az ítélet csak akkor lenne helytálló, ha a felperes, mint munkáltató által fenntartott és üzemeltetett területen került volna sor a cselekmény elkövetésére, illetve a cégjegyzékben képviselőre jogosultként szerepelt volna. Ez azonban nem áll fenn. Nem a felperes munkáltató területén, hanem attól fizikailag elkülönült helyen, kizárólag alperes által működtetett raktárbázison került sor a cselekményre, arra a felperesnek ráhatása, rálátása nem volt. Egyedül alperes alkalmazottai akadályozhatták volna meg a cselekményt, ha a képviselői joga igazolására hívják fel, ennek elmaradásáért alperesnek kell a felelősséget vállalnia. A munkaviszony pusztán fennálltán kívül a munkaviszonnyal összefüggésben megvalósított tevékenység tényleges összefüggést kell mutasson a munkavállaló munkáltató érdekében végzett feladattal, cselekménnyel. Ilyen összefüggés nem áll fenn,munkaköre és a cselekmény között csak látszólagos az összefüggés, a bélyegzőn és névjegykártyán kívül - amin egyébként hamisan igazgatóként tüntette fel magát - semmi nem utalt a felperessel fennálló viszonyra, így azt akár a felperessel munkaviszonyban nem álló személy is állíthatta volna. Alperes képviselőjének magatartását a képviselő jogkörében alperes terhére értékelte az elsőfokú ítélet, de ezt mégis csupán 50%-ban látta értékelhetőnek alperesi közrehatás tekintetében. Nem csak a képviselői jogkörben kellett volna alperesnek vizsgálgatni, hanem arról is meg kellett volna győződnie, hogy alkalmazottként jogosan jár-e el, közel havi 5 millió forintos bérleti díjról volt szó mintegy 3.000 m² raktárterület lekötése mellett. a munkáltató tudta nélkül követte el a cselekményt. Helytelenül hivatkozik az elsőfokú bíróság arra, hogy a károkozás a munkaviszonnyal összefüggésben történt, azt ugyanis az adott módon elvileg, gyakorlatilag bárki elkövethette volna, s azt csak a gondos, elvárható alperesi magatartás hiúsíthatta volna meg. Az elsőfokú határozat megváltoztatása indokolt, az ítélet logikája téves, ilyen alapon az alkalmazott munkahelyén kívüli egyéb cselekményéért is a munkáltatót terhelné a felelősség. A fellebbezési tárgyaláson utalt a perbeli szerződés volumenére, tartalmára, alperes mulasztására képviselői jogosultságával kapcsolatban.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását kérte, beszámítási kifogásának történő helyt adás mellett, a felperes perköltségben marasztalását, a felperesi keresetet elutasító rendelkezés helybenhagyását indítványozta. Utalt arra, az ítélet iratellenes, hiányos, az iratellenes tényállásból az elsőfokú bíróság téves következtetéseket vont le, illetve jogszabálysértő megállapításokat tett. A bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, az elsőfokú ítélet ugyanazon indokok alapján ugyanúgy rendelkezett, mint ahogyan a másodfokú bíróság által korábban hatályon kívül helyezett ítéletben, annak ellenére, hogy a megismételt eljárásban számos új bizonyíték merült fel, ezeket azonban az elsőfokú bíróság nem értékelte. Az ítélet tehát iratellenes, hiányos, az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, illetve illetékfeljegyzési jog engedélyezését.

Alperes a fellebbezését kiegészítette, előadva, az elsőfokú ítélet tartalmában, indokait tekintve ugyanaz, mint a korábban hatályon kívül helyezett ítélet, az elsődleges védekezése, illetve a másodlagos védekezése elbírálása körében tartalmaz - egyébként iratellenes - megállapításokat. Az elsőfokú bíróság a Pp. 221.§ (1) bekezdésében írtaknak nem tett eleget, így az ítélet jogszabálysértő, az új eljárásban feltárt bizonyítékok figyelmen kívül hagyását az elsőfokú bíróság nem indokolta, noha azt köteles lett volna, így az ítélete lényeges szabálysértést valósít meg, megalapozatlan.

A 2014. december 8-i fellebbezése indokolásában foglaltakat fenntartva utalttanú vallomására, mely szerint a felperes képviselőjében járt el, a tanú elmondta, képviselői jogosultsága akként került ellenőrzésre, hogy őt egy régi megbízható üzleti partner ajánlotta, igazolta kapcsán, hogy ő a debreceni fióktelep, illetve az Észak-magyarországi régió vezetője. Továbbá lekérték a felperes cégkivonatát, emellett személyi igazolvánnyal, névjeggyel, cégbélyegzővel, illetvee-mail címmel is rendelkezett. Alperes az elvárható gondossággal járt el,költségét.....Kft. ajánlása is igazolta.

A megkötött szerződés fennálltát, a felperes teljesítési szándékát illetően kérte szinténelőadásának figyelembevételét, melyettanúvallomása, illetve tanú is megerősített. A szerződés jóváhagyására utaló magatartást tanúsított..... Hangsúlyozta a felperes számlákkal kapcsolatos magatartását, utaltvallomására is, mely álláspontja szerint védekezését alátámasztotta, a felperes budapesti központja nem tett vitató nyilatkozatot a számlákra. Büntető eljárás folyamatban van, de ezért nem lehet vallomását a bizonyítékok köréből kirekeszteni. Összefoglalta álláspontját, a szerződés létrejöttét, képviselői jogosultságának fennálltát, illetve eljárásának felperesi jóváhagyását érintően. Megismételte, a szerződéskötéskor megfelelő körülményekkel járt el, kármegosztásnak ezért nincs helye, felróható közrehatás részükről nem történt. felperes munkavállalója volt, munkakörét felhasználva felperes alkalmazottjaként követte el a károkozó magatartást, a felperes felelőssége a Ptk. 348.§ (1) bekezdése alapján fennáll.

A fellebbezési tárgyaláson a perbeli szerződés létrejöttére, annak felperes részéről történő jóváhagyására, illetve felperesi károkozásra hivatkozott, kiemelve az új, ismételt eljárás során meghallgatott tanúk vallomásait.

A fellebbezések az alábbiakra tekintettel megalapozatlanok:

A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 2.§ (2) bekezdése szerint a korlátolt felelősségű társaság jogi személyiségű gazdasági társaság, a Ptk. 28.§ (4) bekezdése értelmében jogképes, tehát saját cégneve alatt kötelezettséget vállalhat, szerződést köthet.

A Gt. 29.§ (1) bekezdése és 21.§ (3) bekezdése értelmében a gazdasági társaságot harmadik személyekkel szemben törvényes képviselőként a vezető tisztségviselők, korlátolt felelősségű társaság esetén az ügyvezetők képviselik.

A (2) bekezdés szerint a vezető tisztségviselők az ügyek meghatározott csoportjaira nézve a gazdasági társaság munkavállalóit képviselői joggal ruházhatják fel.

A (3) bekezdés alapján a gazdasági társaságot a vezető tisztségviselője, valamint cégvezetője írásban cégjegyzés útján képviseli. Ha törvény vagy a társasági szerződés másként nem rendelkezik, a vezető tisztségviselők és a cégvezető cégjegyzési joga önálló, egyéb képviselő cégjegyzésének érvényességéhez pedig két képviselői joggal rendelkező személy együttes aláírására van szükség. A társasági szerződés úgyis rendelkezhet, hogy meghatározott munkakörben történő munkavállaló cégjegyzési joga önálló, valamint, hogy a vezető tisztségviselő, illetve a cégvezető valamelyik képviselőre feljogosított munkavállalóval együttesen jogosult a gazdasági társaság cégjegyzésére.

A Gt. 9.§ (2) bekezdése a gazdasági társaságoknak és tagjaiknak a törvényben nem szabályozott vagyoni és személyi viszonyaira a Ptk. rendelkezései alkalmazását írja elő.

A Ptk. 30.§ (1) bekezdése értelmében, ha a jogszabály vagy - annak felhatalmazása alapján - az alapító határozat vagy okirat másként nem rendelkezik, a jogi személy szervezeti egysége

(gyáregysége, fiókja, telepe, üzeme, irodája, helyi kirendeltsége vagy csoportja, alapszerve, szakosztálya stb.) nem jogi személy.

A (2) bekezdés kimondja, a szervezeti egység vezetője az egység rendeltetésszerű működése által meghatározott körben a jogi személy képviselőjeként jár el. Jogszabály, alapító határozat vagy okirat ettől eltérően rendelkezhet.

A 2006. évi V. törvény (Ctv.) 7.§ (2) bekezdése értelmében a cég fióktelepe pedig olyan telephely, amely más településen van, mint a székhely.

A Ptk. jelen perben alkalmazandó 205.§ (1) bekezdése alapján a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre.

A 219.§ (1) bekezdése szerint más személy (képviselő) útján is lehet szerződést kötni, vagy más jognyilatkozatot tenni, kivéve ha a jognyilatkozat csak személyesen tehető meg.

A (2) bekezdés alapján a képviselő cselekménye által a képviselt válik jogosítottá, illetőleg kötelezetté.

A 221. § (1) bekezdése kimondja, aki képviseleti jogkörét jóhiszeműen túllépi, vagy anélkül, hogy képviseleti joga volna, más nevében szerződést köt, és eljárását az, akinek nevében eljár, nem hagyja jóvá, köteles a vele szerződő félnek a szerződés megkötéséből eredő kárát megtéríteni.

A (2) bekezdés szerint a rosszhiszemű álképviselő teljes kártérítéssel tartozik.

Az elsőfokú bíróság - lényegében a fenti jogszabályi rendelkezések helytálló alkalmazásával és a rendelkezésre álló bizonyítékoknak a Pp. 206.§ (1) bekezdése szerinti okszerű mérlegelésével - helyesen állapította meg, hogy a debreceni szervezeti egység rendeltetésszerű működése által meghatározott körben rendelkezett a Ptk. 30.§ (2) bekezdése szerinti képviseleti joggal. A perbeli bérleti szerződés azonban semmiképpen nem tekinthető a felperesi szervezeti egység rendeltetésszerű működési körébe tartozó ügyletnek. Ebben a körben a Fővárosi Ítéltábla csak utal a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 6.G.40.221/2010/32. számú, illetve a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.998/2011/7. számú ítéletében foglaltakra. AKft.-től mintegy 350 millió forint értékű bútor - részben konyhabútor - megrendelése és ennek a bútormennyiségnek Biatorbágyon történő tárolása nem a felperes szervezeti egységének rendeltetésszerű működési körébe tartozó ügylet volt, a szerződés érvényesen nem jött létre. Ebben a körben az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra,a debreceni áruház vezetését úgy kellett volna ellátnia, hogy az adott forgalomhoz igazodó árumennyiséget biztosítsa, ütemezze és ne olyan mennyiségű, értékű, terjedelmű árut rendeljen, amelyhez külön, még hozzá Biatorbágyon, az egységtől jelentős távolságra legyen szükség jelentős alapterületű raktárt bérelni.

Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, a felperes a bérleti szerződést nem hagyta jóvá, a bérleti díjat csak a vele szemben elrendelt felszámolási eljárás megakadályozása érdekében fizette meg, a jogügyletről történt tudomásszerzést követően büntetőfeljelentést tett, alperessel szemben pert indított, s vitatta a követelést. A felperes éppen amiatt a körülmény miatt szerzett tudomást az ügyletről jóval a szerződéskötés után, hogy az alperes a számlákat részben közvetlenül adta át, részben a debreceni áruház címére küldte. A követelést ténylegesen a felperes soha nem ismerte el, alperesi követelést a felszámolás elkerülése érdekében fizette meg az ellene alperes által kezdeményezett felszámolási eljárás során. Arra vonatkozóan csupántanú - aki alperes

többségi tulajdonosának házastársa - vallomása tartalmazta, hogy nyilatkozott a számlák befogadásáról, csak akként, a címet javítsák ki. A G.40.481/2010/10. számú jegyzőkönyv tanúsága szerint a tanúként kihallgatottelőadta, amikor Biatorbágyra kimentek, azt sem tudták a kollégával, hogy mit fognak látni, azóta is csak arról tud, hogyintézte a bútorok megrendelését. Nem tudott arról sem, hogy bárki a cégtől elfogadta-e jogosnak a tárolással kapcsolatos szerződést. Ekler András ugyanezen jegyzőkönyv szerint arról nyilatkozott, aKft.-től kaptak egy 365 millió forintos számlát faxon és ezután kezdtek el „nyomozni” és ezután kérték meg, hogy menjenek ki a Kft. által megadott helyszínre.ugyanezen jegyzőkönyvben előadta, megnézték a.....ingatlanban a bútorokat, melyek ott voltak és látták azokat, de igazából nem tudtak róla semmit. Ott a raktárban közölték velük, hogy az részére megbízásából tárolják a termékeket, nagy meglepetés volt, amikor a felperes kapott egy nagy számlát.

Alperesi állítással ellentétben tehát a felperes részéről a perbeli bérleti szerződés utólagos jóváhagyása nem történt meg.

Helytálló jogi álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság alperes jogalap nélküli gazdagodása és alperes beszámítási kifogása körében is. Helyesen állapította meg, alperes a szerződés megkötésekor nem járt el elvárható gondossággal. Nem jelent elvárható gondosságot azon körülmény, hogy alperes annak a a közvetítésében bízott, aki maga sem ellenőrizte le szerződéskötési jogosultságának, képviseleti jogának terjedelmét. Másrészt alperes nevében a szerződéskötés körében eljáróugyan beszerezte a felperes cégkivonatát, de annak ellenére készítette elő a szerződés megkötését, hogy a cégkivonatból megállapíthatóan semmiféle képviseleti jogosultsággal a felperesi cégnél nem rendelkezett. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, ilyen volumenű szerződés megkötésekor elvárható lett volna - éppen a cégnyilvántartás adataira is figyelemmel - hogy ellenőrizze képviseleti jogosultságát, szerződéskötési jogosultságának terjedelmét. A személyazonosság vizsgálata azonban elegendőnek nem tekinthető, és az alperes ezen magatartásával közrehatott a kár bekövetkeztében, ennek folytán az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogás jogalapját helytállóan állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla nem látott alapot az elsőfokú bíróság által megállapított közrehatási mérték megváltoztatására sem, az elsőfokú bíróság 50%-os kármegosztást alkalmazott. Ebben a körben nem hagyható figyelmen kívül azon körülmény, hogy a felperes munkavállalójaként lényegileg az ellenőrzésének feltételezhető hiányosságait kihasználva, de ugyanakkor az alperes nem kellő gondossággal történő eljárása, alperesi közrehatás segítségével is cselekedett. Mindez indokolja a felek közti kármegosztást s annak arányát is.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 81.§ (1) bekezdése és a Pp. 239.§-a alkalmazásával úgy rendelkezett, hogy a peres felek a jogi képviselettel kapcsolatos költségeiket maguk viselik, míg illetékfeljegyzési joguk folytán - mindkét fellebbezés eredménytelenségére tekintettel - kötelesek a le nem rótt fellebbezési illetéket az államnak külön felhívásra megfizetni.

Budapest, 2017. március 29. napján

Dr. Gál Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.

Dr. Rutkai Éva s. k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
tisztviselő